

Povedky o vašich oblúbených Tieňolovcoch!

Prízraky Tieňotrhu

TIENOLOVECKÁ SÁGA

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN • MAUREEN JOHNSON

KELLY LINK • ROBIN WASSERMAN

PRÍZRAKY
TIEŇOTRHU

CASSANDRA CLARE
je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA
POLNOČNÁ DÁMA
PÁN TIEŇOV
KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

NAJSTARŠIE KLIATBY
ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE
STRATENÁ BIELA KNIHA

POSLEDNÁ HODINA
ZLATÉ PUTO
ŽELEZNÉ PUTO

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE
Zápisky veľkobosoráka

Nenechajte si ujsť seriál
TIEŇOLOVCI!

Prízraky Tieňotrhu

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

KELLY LINK

ROBIN WASSERMAN

sloart

Ghosts of the Shadow Market

Copyright © 2019 by Cassandra Claire, LLC

All rights reserved.

Jacket photo-illustration copyright © 2019 by Cliff Nielsen

Translation © Diana Ghaniová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5577-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson,

Kelly Link, Robin Wasserman: Ghosts of the Shadow Market,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret K. McElderry Books, An imprint

of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York 2019,

preložila Diana Ghaniová.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Venujeme svojim úžasným čitateľom a čitateľkám

Nech si ktokoľvek, chlapec alebo dievča, slabý alebo silný, chorý alebo zdravý – na tom všetkom záleží menej ako na tom, čo nosíš vo svojom srdci. Ak si dušou bojovník alebo bojovníčka, skrátka je to tak. Bez ohľadu na farbu, tvar a vzhľad tienidla lampy, plameň v nej je stále rovnaký. Ty si ten plameň.

OBSAH

Dlhé tiene	9
Za každou nádhernou vecou	55
Čo je strata	107
Hlbšia láska	139
Diabolské plány	175
Syn rannej zory	229
Ukradnutý domov	269
Cez krv, cez oheň	367
Stratený svet	409
Navždy padlí	443

Dlhé tiene

Cassandra Clare a Sarah Rees Brennan

Staré hriechy vrhajú dlhé tiene.

Anglické príslovie

Tieňotr, Londýn 1901

Železničný viadukt prechádzal tesne popri kostole St. Saviour's Church. Pri stavbe trate sa uvažovalo, že by ho mohli zbúrať, aby mala železnica viac miesta, no tento nápad sa stretol s nezvyčajne silným odporom. Namiesto toho teda viedli trať malou obchádzkou a kostolná veža sa naďalej týčila k oblohe ako strieborná dýka.

Pod oblúkmi, krížmi a rachotiacimi koľajami sa cez deň konal obyčajný trh – najväčší v meste. V noci patrilo trhovisko Dolnosveťanom.

Upíri, vlkolaci, bosoráci a féri sa stretávali pod hviezdami, ukrytí pod ochranným čarom, za ktoré oči obyčajných nedokázali preniknúť. Čarodejné stánky stáli rovnako ako obyčajné pod mostmi a v úzkych uličkách, no na Tieňotru sa nepredávali jablká ani hrušky. Pod tmavými oblúkmi žiarili krikľavé stánky so zvončekmi a s pestrofarebnými stuhami: hadie zelené, ohnivočervené a jasnooranžové. Brat Zachariáš vdychoval vôňu kadidla a počúval piesne vlkolakov o krásach ďalekého mesiaca. Féri lákali deti, aby šli za nimi.

Podľa anglických pravidiel išlo o prvý Tieňotr nového roku, hoci v Číne bol ešte vždy ten starý. Brat Zachariáš odišiel zo Šanghaja ešte ako chlapec a z Londýna v sedemnástich. Odobral sa do Mílkveho mesta, kde sa čas nemeral nijako – teda iba tak, že tam prinášali popol ďalších a ďalších bojovníkov. Ešte však nezabudol na oslavy príchodu nového roka vo svojom ľudskom živote – od vaječného likéru a veštenia v Londýne až po ohňostroje a knedličky v Šanghaji.

Teraz na Londýn padal sneh. Vzduch bol svieži ako čerstvé jablko a príjemne ho chladil na tvári. Hlasy ostatných bratov mu ticho šumeli v myslí, takže sa od nich mohol na chvíľu vzdialiť.

Zachariáš sem prišiel s istým poslaním, no aj tak si doprial okamih, aby mohol precítiť radosť z toho, že je na Tieňotrhu v Londýne a dýcha vzduch, v ktorom sa nevznáša prach zosnulých. Pripadal si slobodný, akoby bol znova mladý.

Tešil sa, ale to neznamenalo, že ľudia na Tieňotrhu sa tešili spolu s ním. Vnímal, koľko Dolnosveťanov a dokonca aj obyčajných so Zrakom naňho vrhá pohľady, ktoré neboli ani trocha priateľské. Kam sa pohol, do rozhovorov okolo neho sa vkradlo pochmúrne mrmlanie.

Obyvatelia Dolnosveta považovali tento Tieňotrhu za miesto, ktoré ukradli anjelom. Jeho prítomnosť medzi nimi ich zjavne netešila. Brat Zachariáš bol jedným z Mĺkvych bratov, členom nemého bratstva, ktoré už dávno prebývalo medzi starými kostami. Rovnako ako ostatní, aj on prisahal, že bude žiť v ústraní a zasväti svoj život mŕtvym. Od nikoho sa neočakávalo, že sa bude s Mĺkvym bratom objímať, a týchto ľudí by zrejme nepotešila prítomnosť akéhokoľvek Tieňolovca.

Z úvah ho odrazu vytrhlo niečo, čo by na Tieňotrhu vôbec nečakal.

Zbadal tieňoloveckého chlapca, ktorý tancoval kankán s tromi fériami. Bol to mladší syn Charlotte Fairchildovej a Henryho Branwella, Matthew Fairchild. So smiechom zakláňal hlavu a od svetlých vlasov sa mu odrážala žiara ohňa.

Brat Zachariáš okamih uvažoval, či nie je začarovaný, no vtom si ho Matthew všimol a vykročil k nemu, čím zjavne vyviedol z miery férova za svojím chrbtom. Zrejme neboli zvyknutí, že smrteľníci pri tanci len tak vyskočia z kola von.

Matthew si to však očividne nevšimol. Pribehol k bratovi Zachariášovi, rozjarene ho chytil okolo pliec, sklonil hlavu pod kapucňu Mĺkveho brata a pobožkal ho na líce.

„Strýko Jem!“ vyhrkol natešene. „Čo tu robíš?“

Tieňolovecká akadémia, Idris 1899

Matthew Fairchild sa takmer nikdy nehneval, a keď sa tak náhodou stalo, vždy sa snažil, aby si to každý zapamätal.

Naposledy sa nahneval pred dvomi rokmi počas krátkeho pobytu v Tieňoloveckej akadémii, ktorej úlohou bolo produkovať masy dokonalých nudných bojovníkov proti démonom. Všetko sa začalo, keď sa polovica školy zhromaždila na vrchole veže, odkiaľ bolo vidieť rodičov, čo sa trúsili do školy po istom incidente s démonom v lese.

Matthewova zvyčajná dobrá nálada už dostala zabrať. Jeho najlepšieho priateľa Jamesa obviňovali z daného incidentu len preto, lebo mu v žilách kolovalo nevelké, priam bezvýznamné množstvo démonskej krvi a dokázal sa premeniť na tieň (čo bola podľa Matthewa úžasná schopnosť). Jamesa chceli vylúčiť, no tí, čo mali daný incident v skutočnosti na svedomí, teda otravný Alastair Carstairs a jeho odporní kamoši, tu mali ostať. Život vo všeobecnosti aj konkrétne v akadémii bol skrátka prehliadkou krívd.

Matthew ešte nemal ani možnosť opýtať sa Jamesa, či by sa chcel stať jeho *parabataiom*. Žiadosť, aby sa stal jeho partnerom v boji, mu plánoval predniesť vo veľkom štýle. Na Jamieho chcel urobiť taký dojem, že by skrátka nedokázal odmietnuť.

Jamesov otec, pán Herondale bol medzi prvými rodičmi, čo prišli. Videli, ako kráča k dverám a čierne vlasy mu od vetra a zlosti odstávajú na všetky strany. Pán Herondale rozhodne mal svoje čaro.

Tých pár dievčat, čo smelo študovať v akadémii, vrhalo na Jamesa skúmavé pohľady. James sa motal po škole s nosom v knihe, mal nešťastný účes a skromné vystupovanie, no aj tak sa výrazne ponášal na otca.

James, nech Anjel požehná jeho nevšímavú dušu, vôbec netušil, že mu niekto venuje pozornosť. Zúfalo sa odšuchtal preč, aby ho mohli vylúčiť.

„Fíha,“ vydýchla Eustace Larksparová. „To by teda bolo, mať takého otca.“

„Počul som, že je blázon,“ ozval sa Alastair a vyprskol do smiechu. „Inak to ani nemôže byť, keďže sa oženil s tou potvorou s pekelnou krvou a mal s ňou deti, ktoré...“

„Prestaň,“ zahriakol ho ticho malý Thomas. Všetkých prekvapilo, keď Alastair prevrátil oči a stíchol.

Matthew chcel byť ten, kto prinúti Alastaira zmlknuť, ale Thomas to už zvládol a Matthew nevedel vymyslieť, ako by mohol Alastairovi zatvoriť ústa navždy – teda ak ho nechcel vyzvať na súboj. A možno ani to by nestačilo. Alastair nebol zbabelý a výzvu by zrejme prijal, no potom by rozprával dvakrát toľko ako doteraz. Okrem toho, bitky neboli Matthewov štýl. Vedel bojovať, ale bol presvedčený, že násilím sa nič nevyrieši.

Teda okrem problémov s démonmi, ktorí ničia tento svet.

Matthew náhlivo zbehol z veže a v zlej nálade sa potľkal po chodbách akadémiie. Hoci by sa najradšej oddal pochmúrnym úvahám, vedel, že má povinnosť nestratiť Christophera a Thomasa Lightwoodovcov z dohľadu.

Keď mal šesť rokov, Matthewova mama a jeho starší brat Charles Buford odišli na stretnutie do londýnskeho Inštitútu. Charlotte Fairchildová bola Konzulka, najdôležitejšia osoba spomedzi všetkých Tieňolovcov, a Charlesa vždy zaujímala jej práca namiesto toho, aby neznášal všetkých otravných nefilov za to, že ju oberajú o čas. Kým sa pripravovali, Matthew stál vo vstupnej hale, s plačom držal mamu za šaty a odmietal ju pustiť.

Mama si kľakla a požiadala Matthewa, aby sa namiesto nej postaral o otca, kým bude s Charlesom preč. Matthew bral túto úlohu vážne. Otec bol génius a väčšina ľudí ho považovala za invalida, lebo nevedel chodiť. Od nadšenia zo svojich vynálezov zabúdal jesť, ak naňho nik nedozeral. Otec by to bez Matthewa nezvládol a práve preto bolo absurdné, že Matthewa poslali do akadémiie. Matthew sa rád staral o druhých a bol v tom dobrý. Keď mal osem rokov, Christophera Lightwooda našli v otcovom laboratóriu, kde vykonával niečo, čo otec označil za nesmierne zaujímavý pokus. Matthew si všimol, že v laboratóriu chýba stena, a vzal Christophera pod svoje krídla.

Christopher a Thomas boli pokrvní bratrance, lebo ich otcovia boli bratia. Matthew v skutočnosti nebol ich príbuzný: Christopherových a Thomasových rodičov len zo zdvorilosti volal teta Cecily, strýko Gabriel, teta Sophie a strýko Gideon. Jeho rodičia sa s nimi priatelili. Mama nemala blízku rodinu a tej otcovej sa nepozdávalo, že mama je Konzulka.

James bol Christopherov pokrvný bratranec. Teta Cecily bola sestra Willa Herondalea. Will Herondale viedol londýnsky Inštitút a Herondaleovci sa takmer s nikým nestretávali. Neprijemní ľudia posmešne vyhlasovali, že je to preto, lebo sú namyslení alebo povýšeneckí, ale Charlotte tvrdila, že títo ľudia nič nepochopili. Podľa nej sa Herondaleovci s nikým nestretávali, lebo Willova manželka Tessa Herondaleová bola bosoráčka a niektorí jej to dávali patrične pocítiť.

Nijaký Vedúci Inštitútu však nemôže byť celkom neviditeľný. Matthew vídal Jamesa na rôznych večierkoch a pokúsil sa s ním spriatelíť, no nebolo to ľahké: Matthew mal vždy pocit, že musí prispieť k tomu, aby sa večierok vydaril, zatiaľ čo James sedel v kúte s knihou v ruke.

Matthew sa zvyčajne dokázal spriatelíť s každým, no nevidel v tom význam, kým to preňho nebola výzva. Ľahko získaných priateľov možno aj ľahko stratiť a Matthew si chcel tých svojich udržať.

Najskôr mal pocit, že James ho nemá rád, čo ho dosť zranilo, ale napokon si ho aj tak získal. Dodnes netušil, ako sa mu to podarilo, čo v ňom vzbudzovalo nepokoj, no James začal nedávno prezývať seba, Matthewa, Christophera a Thomasa D'Artagnan a traja mušketeri podľa knihy, čo sa mu páčila. Všetko bolo skvelé, teda okrem toho, že Matthewovi chýbal otec, no teraz chceli Jamesa vylúčiť a všetko sa pokazilo. Matthew však nemohol zabúdať na svoje povinnosti.

Christopher mal s vedou búrlivý vzťah a profesor Fell Matthewovi po poslednej nehode prikázal, aby mu nedovolil priblížiť sa k horľavinám. Thomas bol taký drobný a tichý, že ho ustavične strácali, a keby ho nechali bez dozoru, určite by sa ako guľôčka odkotúľal rovno k Alastairovi Carstairsovi.

Bola to hrozná situácia s jediným pozitívom. Keď sa Thomas stratil, bolo ľahké ho nájsť. Matthewovi stačilo nasledovať Alastairov otravný hlas.

Nanešťastie to znamenalo, že ho tam vždy čakala aj Alastairova otravná tvár.

Čoskoro našiel Alastaira, ktorý hľadel z okna. Thomas nesmelo stáť po jeho boku.

Thomasov obdiv sa nedal nijako vysvetliť. Jediné, čo sa Matthewovi na Alastairovi páčilo, bolo jeho výrazné obočie – no to nerobí človeka.

„Si veľmi smutný, Alastair?“ opýtal sa Thomas, keď sa k nim Matthew priblížil, odhodlaný dostať ho preč.

„Prestaň ma otravovať, krpec,“ zahriakol ho Alastair, ale vyznelo to zhovievavo. Dokonca ani on nedokázal predstierať nesúhlas s tým, že ho niekto obdivuje.

„Počul si toho zlého úlisného hada,“ ozval sa Matthew. „Poď so mnou, Tom.“

„Ach, mamička Fairchildová,“ zatiahol Alastair. „Jedného dňa z teba bude vynikajúca manželka.“

Matthewa pobúrilo Thomasov slabý úsmev, ktorý však z úcty k Matthewovým pocitom rýchlo zakryl. Thomas bol mierny človek, ovplyvnený svojimi sestrami. Zjavne mal pocit, že Alastairova bezochybnosť voči všetkým navôkol je skôr odvaha.

„Kiežby som mohol to isté povedať aj ja o tebe,“ utrúsil Matthew. „Ešte ťa žiadna dobrá duša neinformovala, že tvoj účes je... prinajmenšom nevhodný? Nejaký priateľ? Tvoj otec? Nikomu na tebe nezáleží natoľko, aby ti zabránil robiť zo seba šaša? Alebo si taký zaneprázdnený ubližovaním nevinným ľuďom, že ťa tvoj nešťastný výzor nezaujímá?“

„Matthew!“ napomenul ho Thomas. „Jeho priateľ zomrel.“

Matthew mu túžil pripomenúť, že práve Alastair a jeho priatelia vypustili démona na Jamesa a zaslúžili si, že sa ich nepekne žart obrátil proti jednému z nich. Vedel však, že Thomasa by to nesmierne rozrušilo.

„Ech, dobre teda. Poďme,“ zamrmal. „Neviem sa však ubrániť úvahám, komu z nich ten odporný čin zišiel na um.“

„Počkaj chvíľu, Fairchild,“ zastavil ho Alastair. „Ty môžeš ísť, Lightwood.“

Thomas sa s utrápeným výrazom pohol, no bolo vidieť, ako nerád poslúchol svojho idola. Keď Thomas ustarostene uprel orieškovohnedé oči na Matthewa, ten prikývol a jeho priateľ nechotne odkráčal.

Keď bol preč, Matthew a Alastair sa k sebe obrátili. Matthew chápal, že Alastair poslal Thomasa preč z nejakého dôvodu. Zahryzol si do pery, pripravený na súboj.

„Kto si, že sa hráš na moralistu, rozprávaš o odporných činoch a spomínaš môjho otca – vzhľadom na okolnosti tvojho narodenia?“ predniesol namiesto toho Alastair.

Matthew sa zamračil. „Čo to trepeš, Carstairs?“

„Všetci hovoria o tvojej matke a jej neženských aktivitách,“ vyhlásil ten odporný červ. Matthew vyprskol, ale Alastair zvýšil hlas. „Žena nemôže byť dobrá Konzulka. Tvoja matka však môže ďalej rozvíjať svoju kariéru vďaka silnej podpore zo strany mocných Lightwoodovcov.“

„Naše rodiny sa priatelia,“ vysvetlil mu Matthew. „Nepoznáš koncept priateľstva, Carstairs? To je pre teba hotová tragédia, no z pohľadu zvyku univerza je to pochopiteľné.“

Alastair zdvihol obočie. „Ech, nepochybne sú dobrí priatelia. Tvoja matka potrebuje priateľov, keďže tvoj otec je neschopný zastávať úlohu muža.“

„Prosím?“ zavrčal Matthew.

„Zvláštne, že si sa narodil tak neskoro po hroznej nehode tvojho otca,“ pokračoval Alastair a pošúchal si bradu, akoby sa pohrával s neviditeľnými fúzmi. „Čudné, že rodina tvojho otca s vami nechce mať nič spoločné až do tej miery, že žiadala, aby sa tvoja matka vzdala svojho manželského priezviska. Pozoruhodné, že sa na svojho otca vôbec nepodobáš, ale zato sa ponášaš na Gideona Lightwooda.“

Gideon Lightwood bol Thomasov otec. Nečudo, že Alastair poslal Thomasa preč, skôr ako vyslovil také smiešne obvinenie.

Bolo doslova absurdné. Matthew mal síce naozaj svetlé vlasy, zatiaľ čo jeho mama mala hnedé, otec a Charles Buford ryšavé. Matthewova mama bola drobná, ale kuchárka vravela, že Matthew zrejme prevyšší aj Charlesa Buforda. Stryko Gideon trávil s mamou veľa času. Matthew vedel, že sa za ňu prihováral, keď sa v niečom nezhodla so Sesiou. Mama ho raz nazvala dobrým a verným priateľom. Matthew nad tým až doteraz nikdy neuvažoval.

Mama vravievala, že otec má láskavú, priateľskú, pehavú tvár. Matthew si vždy želal, aby sa naňho podobal.

Ale nepodobal sa.

„Nechápem, čo tým myslíš,“ povedal nahlas. Vlastný hlas mu znel v ušiach cudzo.

„Henry Fairchild nie je tvoj otec,“ vyštekol Alastair. „Si nevlastný syn Gideona Lightwooda. Vedia to všetci okrem teba.“

Matthew ho v záchvate oslepujúcej zlosti udrel do tváre. Potom šiel za Christopherom, poslal všetkých preč a dal mu zápalky.

Uplynul len krátky čas plný udalostí, kým Matthew odišiel zo školy a už nikdy sa do nej nevrátil. A práve v tom čase vybuchlo jedno z krídel akadémie.

Matthew si uvedomoval, že to bolo dosť šokujúce, no kým sa správal ako nepríčetný, požiadal Jamesa, aby sa stal jeho *parabataiom*, a James nejakým zázrakom súhlasil. Matthew a Henry sa dohodli, že budú tráviť viac času v londýnskom dome Fairchildovcov, aby Matthew mohol byť aj s otcom, aj so svojim *parabataiom*. Podľa Matthewa vlastne všetko dopadlo celkom dobre.

Keby dokázal zabudnúť.

Tieňotrhu, Londýn 1901

Jem zastal medzi tancujúcimi plameňmi pod čiernymi železnými oblúkmi londýnskeho trhoviska. Prekvapila ho známa tvár v nečakankej situácii a ešte viac vrúcnosť Matthewovho zvtania.

Charlottinho syna, pravdaže, poznal. Druhý chlapec, Charles, bol vždy pomerne chladný a odmeraný, keď sa v nejakej oficiálnej záležitosti stretol s bratom Zachariášom. Vedel, že Mítkvi bratia majú stáť bokom od zvyšku sveta. Syn jeho strýka Eliasa, Alastair, to dal jasne najavo, keď sa s ním brat Zachariáš pokúsil zblížiť.

Tak by to malo byť, ozvali sa mu v myslí hlasy ostatných bratov. Nie vždy ich od seba dokázal odlíšiť. Boli ako tichý zbor – ako nenápadná, no vždy prítomná pieseň.

Jem by Matthewovi nevyčítal, keby mal rovnaký postoj ako mnohí iní, no zdalo sa, že to nie je tak. Na jeho krehkej rozžiarenej tvári sa teraz zračila hrôza. „Správam sa príliš dôverne?“ opýtal sa ustarostene. „Keďže som Jamesov *parabatai* a on ťa tak nazýva, myslel som, že smiem aj ja.“

Pravdaže smieš, odvetil brat Zachariáš.

Volal ho tak nielen James, ale aj Jamesova sestra Lucie a Alastairova sestra Cordelia. Zachariáš bol presvedčený, že sú to tie najmilšie deti na svete. Vedel, že je trocha zaujatý, ale viera je často silnejšia než pravda.

Matthew celý žiaril. Zachariáš si spomenul na jeho matku, ktorá láskavo prijala tri siroty, keď bola sama ešte takmer dieťa.

„V londýnskom Inštitúte ťa často spomínajú,“ pokračoval Matthew. „James, Lucie, strýko Will aj teta Tessa. Akoby som ťa dobre poznal, hoci skutočnosť je iná, takže sa ospravedlňujem, ak teraz prekračujem nejaké hranice.“

Nemôžeš prekročiť hranice tam, kde si vždy vítaný, uistil ho Jem.

Matthew sa usmial širšie. Mal nezvyčajne podmanivý výraz. Jem mal pocit, že jeho vrúcnosť sa na rozdiel od Charlottinej ukrýva tesne pod povrchom. Tešil sa zo sveta a dôveroval mu, lebo ho nikto nenaučil, ako sa pred ním chrániť.

„Rád by som si vypočul tvoju verziu príbehov o dobrodružstvách so strýkom Willom a s tetou Tessou,“ navrhol Matthew. „Určite ste zažili veľa napínavých chvíľ! Nám sa nikdy nestáva nič vzrušujúce. Podľa toho, čo som počul, bol medzi tebou a tetou Tessou dramatic-